

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเรื่องแนวทางการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีในทศวรรษหน้า (2551-2560) สรุปได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจด้านความร่วมมือทางการค้าระหว่างประเทศและความต้องการอัตรากำลังคนในธุรกิจประเภทต่างๆที่จะเกิดขึ้นในทศวรรษหน้า(2551-2560) ระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี

2. เพื่อเสนอแนวทางการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยที่สอดคล้องกับความร่วมมือในการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีในทศวรรษหน้า (2551-2560)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง การสร้างแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างดำเนินการโดยการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนโยบายทางเศรษฐกิจ และการศึกษาของประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี เพื่อใช้เป็นกรอบในการสร้างแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง

การเก็บข้อมูลการวิจัย

การวิจัยมีขั้นตอนการเก็บข้อมูลการวิจัยแบ่งเป็น 2 ระยะ ดังนี้

การเก็บข้อมูลระยะที่ 1

วิเคราะห์ทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจด้านความร่วมมือทางการค้าระหว่างประเทศ ในธุรกิจประเภทต่างๆ และความต้องการอัตรากำลังคนในธุรกิจประเภทต่างๆ ของประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลี ดังนี้ที่จะเกิดขึ้นในทศวรรษหน้า (2551-2560)

ผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาเอกสาร (Documentary Research) และการสัมภาษณ์เจาะลึกมาประยุกต์ใช้ในวิธีดำเนินการวิจัย เพื่อศึกษานโยบาย และสภาพเศรษฐกิจ สภาพความร่วมมือทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน และอนาคต และความต้องการอัตรากำลังคนในธุรกิจประเภทต่างๆ ของประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลี ที่จะเกิดขึ้น ในทศวรรษหน้า (พ.ศ. 2551-2560)

ผู้วิจัยให้ขั้นตอนการดำเนินการเก็บข้อมูลในระยะที่ 1 ดังนี้

1. ศึกษานโยบายทางเศรษฐกิจ ของประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลี โดยการศึกษา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจ โดยใช้เทคนิคการสัมภาษณ์เจาะลึกด้วยแบบ สัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างด้วยการจัดกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 ฝ่ายทั้งประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลี

หลังจากการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยระยะที่ 1 และทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจ ด้านความร่วมมือทางการค้าระหว่างประเทศ ในธุรกิจประเภทต่างๆ และความต้องการอัตราค่าลัง คนในธุรกิจประเภทต่างๆที่จะเกิดขึ้น ในทศวรรษหน้า (2551-2560)

การเก็บข้อมูลระยะที่ 2

การจัดการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ในทศวรรษหน้า (2551-2560) ของประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี

ผู้วิจัยกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาโดยใช้วิธีการเก็บข้อมูล ดังนี้

1. ศึกษานโยบายด้านการศึกษาของประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลี โดยการศึกษา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา โดยใช้เทคนิคการสัมภาษณ์เจาะลึกด้วยแบบ สัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างด้วยการจัดกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 ฝ่ายทั้งประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี

หลังจากการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยระยะที่ 2 และจัดการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาทางเศรษฐกิจในทศวรรษหน้า (2551-2560) แล้ว นำแนวทางการจัดการศึกษาที่ผู้วิจัยสรุปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา และด้านเศรษฐกิจพิจารณาความสอดคล้อง และ ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติม เพื่อสรุปผลการวิจัย และหาแนวทางการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของ ประเทศไทยที่มีความสอดคล้องกับความร่วมมือในการพัฒนาทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับ สาธารณรัฐเกาหลีในทศวรรษหน้า (2551-2560)

การวิเคราะห์ข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลนั้นเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ และด้าน การศึกษามาเคราะห์ดังนี้

1. สรุปทิศทางความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีใน ทศวรรษหน้า

2. ความเห็นร่วมกันของผู้ให้สัมภาษณ์ในแต่ละหัวข้อของการสัมภาษณ์ แล้วนำเสนอใน

รูปแบบพรรณนาและความถี่

3 แนวทางความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลีในทศวรรษหน้าที่น่าจะเป็นไปได้มากที่สุดแล้ว กำหนดเป็นแนวทางการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีความสอดคล้องส่งไปให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนพิจารณาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง

4 สรุปเป็นแนวทางการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยที่สอดคล้องกับความร่วมมือในการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 สามารถจำแนกเป็น 4 หัวข้อหลัก ดังนี้

1. สภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน และอนาคตของประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลี

1.1 นโยบายเศรษฐกิจของประเทศไทยในปัจจุบัน และอนาคต

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960 ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการค้า การลงทุนระหว่างประเทศ ต่อมา ปี ค.ศ. 1980 ลักษณะของการลงทุนในภาคธุรกิจที่เน้นการผลิต เพื่อส่งออก ทำให้โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยได้ขยายบทบาทมากขึ้นในด้านการค้าการลงทุนระหว่างประเทศ ผลการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจเห็นได้จากการขยายภาคธุรกิจผลิตภัณฑ์ เครื่องจักร และผลิตภัณฑ์โลหะ สินค้าไฟฟ้า และสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

ปัจจุบันการใช้นโยบายที่ส่งเสริมการลงทุนทั้งภาครัฐและภาคเอกชนส่งผลให้เศรษฐกิจไทยสนองตอบความต้องการของตลาดภายในและต่างประเทศได้ โดยพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพยิ่งขึ้น การสร้างอุตสาหกรรมในชายฝั่งทะเลที่เอื้อต่อการพัฒนาระบบขนส่ง และแก้ไขปรับปรุงระบบ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถ และสร้างความมั่นคงในการลงทุนพร้อมทั้งการจัดโครงการขนาดใหญ่ (Mega Projects)

ต่อมารัฐบาลไทยเน้นนโยบายการพัฒนาเทคโนโลยีในอุตสาหกรรม เพื่อสร้างประสิทธิภาพในการดำเนินการบริหารเศรษฐกิจโดยส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และดำเนินโครงการขนาดใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับระบบเศรษฐกิจในอนาคตที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยเน้นการพัฒนาภาคธุรกิจที่สำคัญ ได้แก่ การเกษตร การแปรรูปอาหาร ยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ พลังงานทดแทน คอมพิวเตอร์ และโลจิสติกส์ พร้อมทั้งการให้บริการสาขาต่างๆ

1.2 นโยบายเศรษฐกิจของสาธารณรัฐเกาหลีในปัจจุบัน และอนาคต

สาธารณรัฐเกาหลีดำเนินนโยบายเศรษฐกิจภายใต้กรอบการเปิดการค้าเสรีกับนานา

ประเทศในภูมิภาคต่างๆ โดยใช้วิธีสร้างความคุ้มกันและพื้นฐานในการพัฒนาเศรษฐกิจสาขาต่างๆ ด้านการปรับโครงสร้างภาคการเกษตรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ การพัฒนาเทคโนโลยีภาคการประมง เพื่อเพิ่มการผลิตและพัฒนาภาคธุรกิจ นอกจากนี้รัฐบาลเกาหลียังได้ส่งเสริมและสนับสนุนภาคอุตสาหกรรมหนักเป็นสำคัญ เพื่อให้สามารถขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขณะเดียวกัน ภาคอุตสาหกรรมการให้บริการได้รับการสนับสนุนจากทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน ได้แก่ ภาคธุรกิจการเงิน การขนส่ง (Logistics) กฎหมายและการทำบัญชีที่จำเป็นในการค้าระหว่างประเทศ จนกระทั่งธุรกิจการรักษาพยาบาล

ในการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจในอนาคต สาธารณรัฐเกาหลียังให้ความสำคัญกับการรักษาอุตสาหกรรมเกษตรและภาคการประมง รัฐบาลเกาหลียังสนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตที่ช่วยในการสร้างมูลค่าเพิ่มของภาคอุตสาหกรรมหนัก ที่เป็นสิ่งขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจทุกระบบที่เชื่อมต่อกับทุกสาขาของภาคธุรกิจด้านการผลิตรถยนต์ และชิ้นส่วน การผลิตเหล็ก การต่อเรือ และปิโตรเคมี นอกจากนี้ ภาคธุรกิจการให้บริการสาขาต่างๆ จะได้รับการสนับสนุนมากขึ้น ได้แก่ ธุรกิจการเงิน การขนส่ง การให้บริการการรักษาพยาบาล และการท่องเที่ยวด้วย

1.3 สภาพเศรษฐกิจของประเทศไทยในปัจจุบัน และอนาคต

เศรษฐกิจของประเทศไทยได้รับการลงทุนจากต่างประเทศมาช้านาน ที่ผ่านมาจากธุรกิจที่ได้รับการลงทุนจากต่างประเทศเพิ่มหลายสาขา ได้แก่ การผลิตก๊าซธรรมชาติ การผลิต Hard Disk Drive การผลิต Shape Steel การผลิตไฟฟ้า และไอน้ำ ท่อขนส่งก๊าซธรรมชาติ การผลิตแผงวงจร IC (Integrate Circuit) การผลิตรถยนต์ การผลิต Ethylene Oxide กิจการโรงแรม กิจการรีสอร์ท เป็นต้น

ในปัจจุบันรัฐบาลไทยเน้นการปลูกพืชที่ใช้กับอุตสาหกรรมต่างๆ และสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศที่มีศักยภาพ และมีความได้เปรียบในการพัฒนาเทคโนโลยี ขณะเดียวกัน ส่งเสริมการลงทุนที่สร้างคุณค่า (Value Creation) ที่ประเทศไทยมีศักยภาพสูง ธุรกิจการดูแลและรักษาสุขภาพ (Well-being Industry) การท่องเที่ยว และวัฒนธรรม พร้อมกับการสนับสนุนการวิจัย และพัฒนา เพื่อสร้างประสิทธิภาพหรือเพิ่มมูลค่า (High Value Added) ในการดำเนินกิจการภาคธุรกิจ

เนื่องจากสถานะที่ประเทศไทยมีบทบาททางเศรษฐกิจในกลุ่มเอเซียมากขึ้น นอกจากรัฐบาลไทยได้ส่งเสริมการพัฒนาภาคการเกษตร ภาคการผลิตแล้ว ยังให้ความสำคัญกับภาคธุรกิจการเงิน และเทคโนโลยีสารสนเทศด้วยเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศ กลุ่มเอเซีย และระหว่างภูมิภาคอื่นๆ

1.4 สภาพเศรษฐกิจของสาธารณรัฐเกาหลีในปัจจุบัน และอนาคต

การดำเนินนโยบายเศรษฐกิจของสาธารณรัฐเกาหลีส่งผลให้ภาคธุรกิจเกาหลีสามารถเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจโลก และมีบทบาททางด้านการค้าและการลงทุนในภูมิภาคมากยิ่งขึ้น อาทิ สาธารณรัฐเกาหลีมีอุตสาหกรรมการต่อเรือขนาดใหญ่ โดยดำเนินกิจการของบริษัทขนาดใหญ่ นอกจากนี้ภาคธุรกิจการผลิตยานยนต์มีอัตราการเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกันรัฐบาลเกาหลีมีแผนที่จะพัฒนาประเทศให้เป็นผู้นำทางด้านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศโดยรัฐบาลจะเข้าไปให้การสนับสนุนบริษัทชั้นนำในการผลิตเทคโนโลยี และเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร การพัฒนาภาคธุรกิจในการผลิตอิเล็กทรอนิกส์ การผลิตรถยนต์ การต่อเรือ และเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร เป็นอุตสาหกรรมขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศแล้ว รัฐบาลเกาหลีให้ความสำคัญ และสนับสนุนในอนาคตต่อไป

2 สภาพความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีในปัจจุบัน และอนาคต

ประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีได้ร่วมลงนามในข้อตกลงการจัดตั้งสำนักงานพาณิชย์ไว้ อันส่งผลให้ความสัมพันธ์ภาคธุรกิจระหว่างทั้งสองประเทศมีความใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น มูลค่าและปริมาณของสินค้าที่ส่งมาจากประเทศไทยสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ได้แก่ แผงวงจรไฟฟ้า เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์ชิ้นส่วน ยางธรรมชาติ น้ำมันจากถ่านหิน น้ำตาลดิบ หลอดเทอร์มิโอนิก ค่าย โคอิทรานซิสเตอร์ เครื่องตัดต่อสำหรับป้องกันวงจร ไฟฟ้า เคมีภัณฑ์ เครื่องใช้ไฟฟ้าและส่วนประกอบ ไม้แช่แข็ง อาหารสำเร็จรูป ข้าว และ ผลิตภัณฑ์จากมันสำปะหลัง เป็นต้น ส่วนสินค้าเกาหลีที่ส่งออกไปประเทศไทย ได้แก่ เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องจักรและส่วนประกอบ เคมีภัณฑ์ แผงวงจรไฟฟ้า เครื่องจักรใช้ในอุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้า ผ้า ผลิตภัณฑ์โลหะ สีนแร่โลหะ ปูน เป็นต้น

ภาคธุรกิจของสาธารณรัฐเกาหลีจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบในบางสาขา เพราะเป็นความสามารถในการแข่งขันของการเกษตรเกาหลี อุตสาหกรรมบริการให้บริกา และ การส่งเสริมภาคธุรกิจการให้บริการบางสาขาลดลง การเงิน และธุรกิจโลจิสติกส์มีแนวโน้มเปลี่ยนแปลง แนวโน้มดังกล่าวจะส่งผลต่อโครงสร้างความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจของทั้งสองประเทศในอนาคต นอกจากนี้ ธุรกิจการเงิน และธุรกิจทางวัฒนธรรมก็ได้รับความสนใจจากทั้งสองประเทศพร้อมทั้งการวิจัย และการศึกษาเพื่อหาแนวทางพัฒนาภาคธุรกิจในภูมิภาคต่อไป

บริบทที่ส่งผลต่อแนวโน้มการพัฒนาภาคธุรกิจในอนาคตมีหลายปัจจัย ได้แก่ ปริมาณสัดส่วนนำเข้าของประเทศไทยลดลง และจำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มการผลิตสินค้าอาหารทะเล การควบคุมการผลิต และควบคุมตลาดการแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้าน นั้นเป็นสาเหตุที่ทำให้

ประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีจะหาแนวทางการค้าและการลงทุนเพื่อที่จะขยายการค้าเงินธุรกิจให้ช่วยรักษาและขยายตลาดมากยิ่งขึ้น

ทั้งประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีให้การสนับสนุนการพัฒนา ภาคธุรกิจขนส่ง โลจิสติกส์ อุตสาหกรรมหนักสาขาต่างๆซึ่งมีแนวโน้มขยายตัวในอนาคต นั้นทำให้เชื่อมต่อระหว่างระบบเศรษฐกิจไทยกับเกาหลีมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ภาครัฐและเอกชนทั้งสองประเทศที่มีความร่วมมือกันและมีแนวโน้มจะพัฒนาด้วยกันในอนาคต ได้แก่การพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรการผลิตอาหารทะเลแปรรูป การผลิตสินค้าอิเล็กทรอนิกส์และอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง การผลิตรถยนต์และชิ้นส่วน การต่อเรือ การผลิตเหล็ก การผลิตเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร และเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารและสารสนเทศ โลจิสติกส์ การท่องเที่ยว การผลิตสินค้าทางวัฒนธรรม ภาคธุรกิจการรักษาพยาบาล การให้การศึกษาพร้อมทั้งภาคธุรกิจประหยัดพลังงาน พลังงานทดแทน ภาคธุรกิจที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งการสร้างแรงงานที่มีฝีมือ และเชี่ยวชาญเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาอุตสาหกรรม

3 ทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี

อัตราการลงทุนภาคธุรกิจเกาหลีในต่างประเทศเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง นอกจากธุรกิจการผลิตอิเล็กทรอนิกส์ของเกาหลีจะดำเนินกิจการต่อเนื่องในประเทศไทยแล้ว ยังมีบริษัทเกาหลีที่มีแผนที่จะเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเพื่อขยายการค้าเงินธุรกิจรถยนต์ ขณะเดียวกันจำนวนนักท่องเที่ยวเกาหลีที่เข้ามาประเทศไทยเพิ่มขึ้น และการเพิ่มปริมาณสินค้าเกาหลีนำเข้าในประเทศไทยได้รับความสนใจจากภาคธุรกิจการท่องเที่ยวทั้งสองฝ่าย

นอกจากประเทศไทยกำลังดำเนินการสร้างอุตสาหกรรมฐานความรู้ (Knowledge-Based Industry) และอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ยังส่งเสริมอุตสาหกรรมพลังงานทดแทน ส่งเสริมการลงทุนในธุรกิจโลจิสติกส์ และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการเข้าใจการเพิ่มมูลค่าและการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงมากขึ้น ธุรกิจที่มีศักยภาพจะได้รับความสนใจในการพัฒนา ตรงกันข้ามภาคธุรกิจที่ประสิทธิภาพต่ำจะได้รับความสนใจลดลง ดังนั้นธุรกิจที่มีลักษณะให้ค่าต้นทุนสูงขึ้นจำนวนคู่แข่งมากขึ้น และการใช้เทคโนโลยีไม่สลับซับซ้อนนั้นจะลดความสำคัญลงไป

การลงทุนในประเทศไทยจากภาคธุรกิจสาธารณรัฐเกาหลี ส่วนใหญ่นั้น เป็นบริษัทขนาดกลางและขนาดย่อม และนักลงทุนอิสระ นอกจากการลงทุนจากภาคธุรกิจเกาหลีในประเทศไทยให้ความสนใจด้านการผลิตอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องใช้ไฟฟ้า และเคมีภัณฑ์แล้ว ยังสนใจด้าน ภาคธุรกิจรถยนต์ที่มีแนวโน้มจะขยายภาคธุรกิจประเภทนี้อีกด้วย

เนื่องจากการค้าการลงทุนของธุรกิจต่างๆ ของทั้งสองประเทศให้ความสนใจใน ธุรกิจที่มีแนวโน้มที่จะร่วมมือและได้รับการสนับสนุน ได้แก่ ธุรกิจวิศวกรรมโยธา ธุรกิจ การให้บริการเงิน

ธุรกิจการผลิตยานยนต์และชิ้นส่วน และธุรกิจการต่อเรือ

แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงตามลักษณะเศรษฐกิจและการตลาดของธุรกิจมีดังนี้

1) ภาวการณ์ลงทุนอุตสาหกรรมเบาจะรักษาความคงที่ แต่การลงทุนธุรกิจการทอผ้า และธุรกิจอิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้เทคโนโลยีพื้นฐานจากนักลงทุนเกาหลีจะลดลง ประเภทสินค้าที่ประเทศไทยผลิตในอนาคตนั้นจะเปลี่ยนแปลงไปตามการพัฒนาเศรษฐกิจ และโครงสร้างเศรษฐกิจ

2) การลงทุน การผลิตสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ และชิ้นส่วนการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ การผลิตรถยนต์ และการให้บริการจะเพิ่มขึ้น และการค้าระหว่างไทยกับเกาหลีจะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ธุรกิจการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าจะได้รับการลงทุนมากขึ้น

31 การเตรียมตัวเพื่อรองรับการขยายตัวภาคธุรกิจ

เมื่อระบบเศรษฐกิจระหว่างไทยกับเกาหลีจะร่วมมือกันในอุตสาหกรรมต่างๆ สิ่งที่เกิดขึ้นและสิ่งที่ควรต้องเตรียมตัวของอุตสาหกรรมสาขาต่างๆ คือ

1) การสร้างบุคลากร

ภาคธุรกิจสาขาต่างๆ จำเป็นต้องสร้างบุคลากรเพื่อทำการตลาด และประสานการส่งออกและการนำเข้าสินค้า สร้างความเชี่ยวชาญในการลงทุนร่วมกัน

2) การบริหาร

ให้ทันเวลาตามความต้องการของตลาด ดูแลกระบวนการผลิต และจำหน่าย รักษาคุณภาพเพื่อสร้างความสามารถในการแข่งขันในตลาดและคุณภาพสินค้า

3) การลงทุน

การลงทุนในประเทศเพื่อนบ้านเพื่อขยายตลาดสินค้าและการลงทุนโดยความร่วมมือด้านข้อมูล เงินทุน และเทคโนโลยี

4) วัตถุดิบที่ใช้

การแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีในการผลิตช่วยอำนวยความสะดวกต่อการดำเนินกิจการทั้งสองประเทศ โดยเฉพาะทำการวิจัย และศึกษาเพื่อพัฒนา (R & D) จะสร้างประสิทธิภาพในการดำเนินกิจการ รวมทั้งการนำวัตถุดิบมาใช้อีกด้วย

32 อุปสรรคและแนวทางแก้ไขในการสร้างความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างไทย และสาธารณรัฐเกาหลี

อุปสรรคที่พบในปัจจุบันในการสร้างความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทย กับสาธารณรัฐเกาหลีมีดังนี้

1) การสร้างบุคลากร

ภาคธุรกิจไทยและเกาหลีขาดแคลนผู้ประสานงานในการดำเนินกิจการร่วมกัน

ระหว่างสองฝ่าย ดังนั้นควรมีแผนสร้างบุคลากรที่มีความสามารถพร้อมทั้งการทำวิจัยเพื่อพัฒนา (R&D) เพื่อเตรียมกำลังคนที่มีความรู้ความชำนาญในความร่วมมือทางเศรษฐกิจ

2) การบริหารทางภาครัฐและเอกชน

ภาคธุรกิจไทยและเกาหลียังมีขาดความเชื่อมั่นในการค้าร่วมกัน ดังนั้นทั้งสองฝ่ายควรจะร่วมมือและปรึกษากันด้วยในเชิงลึก และการหาแนวทางอำนวยความสะดวกในระบบภาษีและจัดระบบสนับสนุนในการค้าและส่งเสริมการลงทุนระหว่างประเทศ

3) การลงทุน

นักลงทุนเกาหลีจะต้องแข่งขันกับนักลงทุนญี่ปุ่นในประเทศไทย ดังนั้นนักลงทุนเกาหลีควรจะหาช่องทางการแข่งขัน และหาวิธีลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินธุรกิจ เพื่อสร้างรายได้เปรียบในการลงทุน สำหรับภาคธุรกิจไทยยังมีอุปสรรคในการลงทุนหลายประการในสาธารณรัฐเกาหลี เช่น กฎระเบียบ ขนาดทุนต้องใช้สูงมาก ดังนั้น รัฐบาลเกาหลีควรจะพิจารณาและหาแนวทางเพื่อส่งเสริมการลงทุนร่วมกันในสาธารณรัฐเกาหลี

4) วัตถุประสงค์ที่ใช้ในการผลิต

ทรัพยากรทางธรรมชาติกำลังลดลง อันส่งผลต่อการดำเนินกิจการ ดังนั้นภาคธุรกิจของทั้งสองประเทศควรจะร่วมมือกัน เพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนข้อมูลและประสบการณ์ในการพัฒนาเทคโนโลยีที่ใช้ทรัพยากรและการใช้พลังงานทดแทนที่มีประสิทธิภาพ

5) การวางแผนและการดำเนินนโยบาย

การเปลี่ยนแปลงชุดรัฐบาลและเปลี่ยนแปลงนโยบายเศรษฐกิจบ่อยครั้งนั้นส่งผลให้เกิดความไม่แน่นอนในการปฏิบัติตามนโยบายเศรษฐกิจทั้งภาครัฐและเอกชน ดังนั้นระบบการเมืองต้องมั่นคงเพื่อรักษาเสถียรภาพในการบริหารภาคธุรกิจ ในการลงทุนระหว่างประเทศ ภาคธุรกิจไทยยังมีสัดส่วนน้อยในสาธารณรัฐเกาหลี ดังนั้นการสร้างข้อมูลข่าวสารที่มีประโยชน์กับการวางแผนเป็นสิ่งจำเป็นในการค้าการลงทุนทั้งสองประเทศ เพื่อสร้างขอบข่ายความร่วมมือให้กว้างขึ้น

6) ลักษณะทางสังคม

ผู้นำเข้าสินค้าไทยส่วนมากเป็นธุรกิจขนาดย่อมและขนาดกลางที่มีเงินทุนจำกัด มีเครือข่ายจัดจำหน่ายไม่กว้างขวางนัก และระยะเวลาของการดำเนินธุรกิจกับภาคธุรกิจเกาหลีไม่นาน ขณะที่การตรวจสอบสินค้าจากฝ่ายเกาหลีเข้มงวดซึ่งตรงกันข้ามกับสินค้าที่นำเข้าจากสหรัฐอเมริกา ดังนั้นทางราชการของสาธารณรัฐเกาหลีควรจะช่วยในการดูแลรักษาสินค้าไทยซึ่งเป็นคู่ค้าสำคัญในเอเชีย

3.3 องค์ประกอบที่สำคัญต่อการสร้างความเข้าใจ เพื่อการพัฒนาความร่วมมือทางธุรกิจระหว่างคนไทยกับคนเกาหลี ดังนี้

1) ทักษะคน

วัยรุ่นไทยหรือผู้บริหารของประเทศไทยมีทัศนคติที่ดีต่อสาธารณรัฐเกาหลี และวัฒนธรรมเกาหลี แต่ฝ่ายภาคธุรกิจเกาหลีมีทัศนคติต่อสินค้าไทยว่า ยังขาดการสร้างมาตรฐานด้านคุณภาพ และการอนามัย เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ทัศนคติดังกล่าวนี้เกิดจากสินค้าภาคการเกษตรที่ส่งออกไปที่สาธารณรัฐเกาหลี ในทางตรงกันข้ามคนไทยยังไม่ยอมรับคุณภาพและเทคโนโลยี รถยนต์ของเกาหลี เพราะฉะนั้น การสร้างทัศนคติที่ดีเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน

2) ความรู้ความสามารถ

ภาคธุรกิจเกาหลีสามารถพัฒนาความรู้และเทคโนโลยีได้อย่างเป็นระบบ และสร้างความชำนาญในการดำเนินธุรกิจในระดับภาคธุรกิจขนาดใหญ่ และขนาดกลางได้ค่อนข้างดี และประสิทธิภาพของการดำเนินกิจการและการเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์ ดังนั้นการพัฒนาภาคธุรกิจเพื่อขยายกิจการของทั้งสองประเทศควรจะแลกเปลี่ยนข้อมูลและถ่ายทอดเทคโนโลยีเพื่อสร้างประสิทธิภาพในการทำงานร่วมกัน

3) ฝีมือหรือประสิทธิภาพการทำงาน

ภาคธุรกิจทั้งสองประเทศมีฝีมือ และประสิทธิภาพการทำงานแตกต่างกันตามบริบทของระบบเศรษฐกิจ และจุดแข็งจุดอ่อนก็แตกต่างกัน ดังนั้นทั้งสองฝ่ายสามารถได้รับการปรับปรุงและพัฒนาเพื่อผลิตสินค้าให้เหมาะสมกับความต้องการของตลาดของทั้งสองได้

4) ทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจและความต้องการอัตราค่าจ้างคนในธุรกิจ

การส่งเสริมให้นักลงทุนต่างประเทศเข้ามาการลงทุนในประเทศไทยส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจ และเทคโนโลยีพัฒนาและเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจโลก การลงทุนของภาคธุรกิจเกาหลีในประเทศไทย และการขยายกิจการนั้นทำให้เกิดความสำคัญต่อบทบาททั้งสองประเทศมากขึ้นเป็นการสร้างโอกาสให้เกิดประโยชน์ในความร่วมมือของภาคธุรกิจของทั้งสองประเทศ

การเปลี่ยนแปลงภาวะเศรษฐกิจทำให้ความสำคัญภาคธุรกิจที่ใช้เทคโนโลยีพื้นฐานจะลดลง แต่การลงทุนการผลิตสินค้าอิเล็กทรอนิกส์และชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ การผลิตรถยนต์ และการให้บริการจะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และการค้าระหว่างไทยกับเกาหลีจะเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ โดยเฉพาะการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าจะได้รับการลงทุนมากขึ้น เพราะได้พัฒนาวิธีการผลิตสินค้าอย่างมีประสิทธิภาพ และพัฒนาการออกแบบให้ทันสมัยที่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้

ขณะเดียวกันทั้งประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีจะต้องตระหนักการส่งเสริมการทำวิจัยเพื่อพัฒนาภาคอุตสาหกรรมทุกสาขาการพัฒนาเทคโนโลยี และนวัตกรรมใหม่เป็นปัจจัยสำคัญใน

การเพิ่มความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจและการพัฒนาคุณภาพชีวิต ความร่วมมือระหว่างภาครัฐ และเอกชนในสร้างความรู้ที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการร่วมมือในสาขาต่างๆ ช่วยให้สามารถพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมได้มากยิ่งขึ้น ดังนั้นความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัย และองค์กรในสังคมจะศึกษาแนวทางการร่วมมือโดยการสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกันได้อย่างลึกซึ้ง

การเจรจาเพื่อตกลงเปิดการค้าเสรีระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีส่งผลให้มีการพัฒนาการบริหารภาคธุรกิจสาขาต่างๆ ได้แก่ ภาพยนตร์ ดนตรี การต่อเรือ การผลิตเหล็ก และ อิเล็กทรอนิกส์ เนื่องจากมีการแข่งขันในและต่างประเทศมากขึ้น ที่ผ่านมามีรัฐบาลไทยได้มีการพัฒนาการดูแลภาคอุตสาหกรรมและการลงทุน โดยมีการแก้ไขกฎระเบียบตามการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ เมื่อปี พ.ศ. 2550 โครงการลงทุนของสาธารณรัฐเกาหลีในประเทศไทยที่ได้รับอนุมัติแล้วมีจำนวน 46 โครงการ นั้นแสดงให้เห็นความสัมพันธ์และความร่วมมือในภาคธุรกิจทุกสาขา

41 ทิศทางความต้องการกำลังคนในภาคธุรกิจ

ผลการสัมภาษณ์ในการวิเคราะห์กำลังคนที่ประเทศไทยควรเตรียมไว้เพื่อรองรับความต้องการภาคธุรกิจในอนาคต ดังนี้

1) ในปี พ.ศ. 2550 โครงการลงทุนภาคธุรกิจเกาหลีที่อนุมัติจากสำนักงาน

คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน จำนวนบุคลากรที่ต้องการ 1,815 คนในสาขาต่างๆ ของภาคธุรกิจการผลิตและการให้บริการ จำนวนโครงการลงทุนเกิดขึ้นทุกปี

2) ปี พ.ศ. 2550 หน่วยงานที่จัดสรรกำลังแรงงานต่างประเทศที่เข้ามาในสาธารณรัฐเกาหลี กำลังแรงงานไทยทางด้านภาคการเกษตรและภาคธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของสาธารณรัฐเกาหลีต้องการกำลังคน 4,690 คน จำนวนกำลังแรงงานไทยในภาคธุรกิจเกาหลีเพิ่มขึ้นทุกปี

3) จำนวนนิติบุคคลที่ตั้งโรงงานไว้ในประเทศไทย จำนวน 156 แห่ง ภาคธุรกิจขนาดย่อมมีจำนวน 326 แห่งซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาคธุรกิจการให้บริการ

4) จำนวนบุคลากรที่เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ และการให้บริการ On-line ที่เกี่ยวข้องกับเกาหลี จำนวน 700 คน

5) ภาคธุรกิจและองค์กรต่างๆที่มีความสัมพันธ์กับสาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งปรากฏจำนวนยังไม่ชัดเจน ได้แก่ เกษตรกรรม การผลิต การก่อสร้าง การขนส่ง และการคมนาคม การพัฒนา อสังหาริมทรัพย์ การบริการต่างๆ การศึกษา งานด้านสุขภาพ และการบริการ องค์การระหว่างประเทศ และองค์การต่างประเทศอื่นๆ เป็นต้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 สามารถจำแนกเป็น 4 หัวข้อหลัก ดังนี้

1. การศึกษาของประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลี

การจัดการศึกษามีการเปลี่ยนแปลงตามความต้องการของผู้เรียน และการพัฒนาสังคมทุกสาขา กระแสสังคมโลกในปัจจุบันและอนาคตจะผลประทบต่อวิถีการดำเนินชีวิตของประชาชน การจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพสังคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และอนาคตจะช่วยในการสร้างความมั่นคงของการดำรงชีวิตของประชาชนและความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

ประเทศไทย

การจัดการศึกษาเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม เพื่อผลิตกำลังคนที่มีคุณภาพและความสามารถ โดยเฉพาะการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้รับความสำคัญในการเตรียมกำลังคนเพื่ออนาคตโดยรัฐบาลจัดงบประมาณให้พัฒนาระบบการศึกษาของมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง การศึกษาของระดับอุดมศึกษาของไทยได้พัฒนาระบบการศึกษาและใช้ระบบการศึกษาแบบเปิด อันทำให้นักเรียนต่างชาติสนใจเข้ามาประเทศไทยเพิ่มขึ้นซึ่งส่งผลให้ขยายความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศมากขึ้น เนื่องจากโครงสร้างเศรษฐกิจ และสังคมของไทยยังมีความเชื่อมโยงกับโครงสร้างเศรษฐกิจ และสังคมของโลก รัฐบาลดำเนินนโยบายการศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพสังคมและเศรษฐกิจของภายในและภายนอก เพื่อบรรลุเป้าหมายการจัดการศึกษาที่จะมุ่งให้ประเทศไทยมีความได้เปรียบในการแข่งขันในเวทีโลก

สาธารณรัฐเกาหลี

ประชาชนมองว่า ระบบการศึกษามีความสัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจในระดับบุคคลและประเทศ การให้ความสำคัญกับการได้รับการศึกษาส่งผลให้สภาพเศรษฐกิจ และสังคมพัฒนาขึ้น อันทำให้รัฐบาลให้ความสำคัญกับการจัดระบบการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมในปัจจุบัน และอนาคต รัฐบาลเกาหลีจึงพยายามสร้างระบบสังคมที่มั่นคงและมีความสามารถในการรับมือกับสถานะสังคมโลกาภิวัตน์ในอนาคต โดยมีความเห็นว่า การศึกษาจะช่วยในการเพิ่มความสามารถของประชาชนในการดำรงชีวิตทางเศรษฐกิจ โดยสร้างทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ ดังนั้นนโยบายการศึกษาให้ความสำคัญได้แก่ การปรับปรุงโครงสร้างระบบการศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และความต้องการในระบบเศรษฐกิจ การจัดระบบการศึกษาดลอดชีวิต และการเปิดการจัดการศึกษาให้กับชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับการศึกษาภูมิภาคเพื่อสร้างความรู้ และการสร้างผู้เชี่ยวชาญ จะส่งผลให้สร้างความสัมพันธ์อันดีในความร่วมมือพหุภาคีกับต่างประเทศในภูมิภาคต่างๆ

2. ความสอดคล้องของนโยบายการศึกษากับทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจในทศวรรษหน้า

การลงทุนทางการศึกษามีความสัมพันธ์กับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งทำให้แรงงานมีประสิทธิภาพในการผลิตรวมเพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญนั้น หมายความว่า การสร้าง

ทรัพยากรมนุษย์มีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบของการพัฒนาเศรษฐกิจได้แก่ ผู้ประกอบการ นักลงทุน ผู้ลงทุน ผู้คนพบทรัพยากรหรือสินค้าใหม่เป็นต้น ดังนั้น ในการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ การสร้างทรัพยากรมนุษย์เป็นส่วนสำคัญซึ่งควรจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ ปัจจัยนี้มีผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการผลิต และการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ในความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับการพัฒนาเศรษฐกิจ อัตราการเข้าเรียนสูงขึ้นของประชาชน ทำให้อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และรายได้ต่อหัวของประชาชนสูงขึ้น องค์ประกอบที่ได้กล่าวมาข้างต้นเป็นแนวทางของการจัดการศึกษาให้มีการวางแผนที่สอดคล้องกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในอนาคต

3 ความร่วมมือระดับอุดมศึกษา

ในความร่วมมือระหว่างประเทศเกิดขึ้นในกรอบอาเซียน การศึกษาได้รับความสำคัญในการสร้างเอกลักษณ์ของอาเซียน โดยใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือเพื่อจัดการกับความท้าทายอันเกิดจากภายในและภายนอกของสังคมอาเซียน พร้อมทั้งมีการแลกเปลี่ยนทางการศึกษาระหว่างประเทศด้านข้อมูลข่าวสาร เทคโนโลยี นักศึกษา และ บุคลากรทางการศึกษา นอกจากนี้ ในการจัดประชุมองค์การระหว่างประเทศ ได้แก่ การดำเนินงานของเครือข่ายมหาวิทยาลัยอาเซียน (ASEAN University Network: AUN) กรอบเอเปค (Asia-Pacific Economic Cooperation: APEC) กรอบเอเชีย (Asia-Europe Meeting : ASEM) และความร่วมมือกับต่างประเทศในระดับพหุภาคีสันนิบาตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วยการอุดมศึกษา และการพัฒนา (SEAMEO RIHED) การพัฒนาการศึกษา ระดับอุดมศึกษาเป็นประเด็นที่ได้รับความสำคัญ

ประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีเป็นสมาชิกในองค์การหรือในเวทีการเจรจาระหว่างประเทศต่างๆ เช่น APEC ASEM WTO และความสัมพันธ์อันใกล้ชิดเกิดขึ้นในกรอบอาเซียน ระยะเวลาที่ผ่านมา ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีดำเนินไปค่อนข้างราบรื่น ในปี พ.ศ. 2547 รัฐบาลทั้งสองประเทศได้มีมติให้ความเห็นชอบในความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ไทย และสาธารณรัฐเกาหลีด้วย ภายใต้การขยายการติดต่อระหว่างไทยกับเกาหลี วิธีการจัดศึกษาเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ที่มีประโยชน์กับเศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา ของทั้งสองฝ่ายประกอบด้วย การแลกเปลี่ยนนักศึกษา อาจารย์ และนักวิชาการ การแนะนำวัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ โดยการจัดหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษาหรืออุดมศึกษาความร่วมมือทางการศึกษาดังกล่าวจะเสริมสร้าง และพัฒนาการเรียนรู้ในระดับ อุดมศึกษาของทั้งสองประเทศ อันทำให้ทั้งสองประเทศสามารถขยายความสัมพันธ์ทางสังคมและเศรษฐกิจต่อไป

4 แนวทางการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยในทศวรรษหน้า

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการจัดการศึกษารวมทั้ง

การวิเคราะห์นโยบายการศึกษาของประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลี ผู้วิจัยสามารถกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาทางเศรษฐกิจ การกำหนดวิชาที่สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีได้เสนอหลังการศึกษาแนวโน้มการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี

41 รายชื่อวิชาทั่วไป

วิชาทั่วไปที่ควรจัดในการเรียนระดับอุดมศึกษา เพื่อสร้างองค์ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับสาธารณรัฐเกาหลี

41.1 ภาษา

1) ภาษาเกาหลี

- ชั้นพื้นฐาน

- ชั้นสูง

- ภาษาเกาหลีเพื่อการประกอบอาชีพในสาขาต่างๆ (การบริหารงาน
ล่าม การนำเสนอข้อมูลข่าวสาร)

- ทักษะการแปลไทย-เกาหลี

2) ภาษาเกาหลีเพื่อธุรกิจ

3) ภาษาเกาหลีเพื่อการท่องเที่ยว

4) กฎหมายธุรกิจการบริหารและการท่องเที่ยวในประเทศไทย และ สาธารณรัฐเกาหลี

5) ภาษาเกาหลีเพื่อการโรงแรมและการจัดการ

41.2 มนุษยศาสตร์

1) สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี

2) ปรัชญากับชีวิตชาวเกาหลี

3) สังคมและวัฒนธรรมไทยกับเกาหลี

4) ศิลปะไทยกับเกาหลีได้

5) ประวัติศาสตร์เกาหลี

41.3 สังคมศาสตร์

1) วิธีชีวิตชาวเกาหลี

2) การเปลี่ยนแปลงทางสังคมกับวัฒนธรรมเกาหลี

3) เศรษฐกิจและการเมืองในเกาหลีได้

4) การเมืองเกาหลี

41.4 เศรษฐศาสตร์

- 1) การบริหารธุรกิจเกาหลีใต้
- 2) ธุรกิจเกาหลีเบื้องต้น
- 3) การค้าไทย-เกาหลีใต้

41.5 วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

เกาหลีใต้กับการพัฒนาเทคโนโลยี

42 รายชื่อวิชาเฉพาะ

วิชาเฉพาะที่ควรจัดในการเรียนระดับอุดมศึกษา เพื่อสร้างองค์ความรู้เฉพาะทางในความเข้าใจเกี่ยวกับสาธารณรัฐเกาหลี

421 เกษตรศาสตร์

- 1) เศรษฐศาสตร์เกษตรในเกาหลี
- 2) การผลิตสินค้าด้านการเกษตรเพื่อการบริโภคในตลาดเกาหลีใต้
- 3) เทคโนโลยีการอาหารในเกาหลีใต้

422 การประมง

- 1) การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำในเกาหลีใต้
- 2) ผลกระทบต่อการประมงและการจำหน่าย

423 มนุษยศาสตร์

- 1) ศาสนา และลัทธิในสังคมเกาหลี
- 2) ภูมิปัญญาพื้นบ้านเกาหลี
- 3) ประวัติศาสตร์การเมืองเกาหลี
- 4) ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยวเกาหลีใต้
- 5) ภูมิศาสตร์สาธารณรัฐเกาหลี
- 6) ศาสนาและวัฒนธรรมเกาหลี
- 7) พฤติกรรมการท่องเที่ยว
- 8) พฤติกรรมการสื่อสารในสังคม

424 รัฐศาสตร์

- 1) การเปลี่ยนแปลงและ พัฒนาทางการเมืองของเกาหลี
- 2) องค์กระระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลี
- 3) ความสัมพันธ์ทางการเมืองระหว่างอาเซียนและเกาหลี

425 เศรษฐศาสตร์

- 1) นโยบายเศรษฐกิจระหว่างไทยและเกาหลีใต้
- 2) การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทางธุรกิจผ่านวัฒนธรรมเกาหลี
- 3) อุตสาหกรรมและการค้าระหว่างไทยและเกาหลี
- 4) เศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม
- 5) เศรษฐศาสตร์การเมือง

43 รายชื่อวิชาสำหรับอุตสาหกรรม

วิชาด้านอุตสาหกรรมที่ควรจัดในการเรียนระดับอุดมศึกษา เพื่อสร้างองค์ความรู้ และความเข้าใจเกี่ยวกับสาธารณรัฐเกาหลี

431 การเกษตร

- 1) นโยบายการเกษตรเกาหลี
- 2) เทคโนโลยีการแปรรูปอาหารเกาหลีใต้
- 3) ปฏิบัติการเทคโนโลยีการแปรรูปอาหาร
- 4) หลักวิศวกรรมอาหาร
- 5) การประกันคุณภาพอาหาร
- 6) ระบบเทคโนโลยีการบรรจุ
- 7) ธุรกิจการเกษตรไทย-สาธารณรัฐเกาหลี

432 การประมง

- 1) เทคโนโลยีผลิตภัณฑ์ประมงเกาหลี
- 2) การนำเข้าผลิตภัณฑ์อาหารทะเล

433 ภาคการผลิต

- 1) วิศวกรรมอุตสาหกรรม
- 2) วิศวกรรม ซอฟต์แวร์ระหว่างไทย-สาธารณรัฐเกาหลี
- 3) การจัดการข้อมูลสารสนเทศภาคการผลิตของไทย-สาธารณรัฐเกาหลี
- 4) การจัดการคุณภาพ การปฏิบัติงานไทย-สาธารณรัฐเกาหลี
- 5) การพัฒนาอุตสาหกรรมของไทยและสาธารณรัฐเกาหลี
- 6) อุตสาหกรรมการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจ
- 7) การบริหารทรัพยากรมนุษย์ในองค์กรเกาหลี

434 การให้บริการ

- 1) โลจิสติกส์ของไทย และเกาหลี
- 2) เทคโนโลยีทางการค้า

- 3) อุตสาหกรรมการให้บริการเบื้องต้น
- 4) อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย-เกาหลี
- 5) ธุรกิจการท่องเที่ยวเกาหลีใต้
- 6) นวัตกรรมในอุตสาหกรรม
- 7) การให้บริการ
- 8) พฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวเกาหลี
- 9) อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเกาหลี

Prince of Songkla University
Pattani Campus

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อหาแนวทางการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีในทศวรรษหน้า โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ การศึกษาเอกสาร และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 เป็นการวิเคราะห์ทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจด้านความร่วมมือทางการค้าระหว่างประเทศ และความต้องการอัตรากำลัง คนในธุรกิจประเภทต่างๆของประเทศไทยที่จะเกิดขึ้น ในทศวรรษหน้า (2551-2560) ระยะที่ 2 เป็นการกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและ ความร่วมมือทางการค้าระหว่างประเทศในธุรกิจประเภทต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี ในทศวรรษหน้า (2551-2560)

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960 และ ค.ศ. 1961 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติของทั้งสองประเทศเริ่มกำหนดนโยบายเศรษฐกิจที่เน้นการสร้างความมั่นคง ในภาคอุตสาหกรรมเกษตร ต่อมาในทศวรรษที่ 1980 ระบบเศรษฐกิจภายในประเทศเริ่มมีการลงทุนในภาคธุรกิจข้ามชาติมากขึ้น เนื่องจากสภาพแวดล้อมของการดำเนินธุรกิจของประเทศภูมิในภาคต่างๆ เปลี่ยนแปลงไป ได้แก่ การขาดแคลนวัตถุดิบในการผลิต ต้นทุนที่สูงขึ้นในการดำเนินธุรกิจ การขยายตลาดในภูมิภาคอื่นๆ พร้อมทั้งการขยายฐานการผลิต

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990 ถึงค.ศ. 2000 เนื่องจากการยกเลิกระบบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ของประเทศต่างๆ ส่งผลให้การขยายระบบเศรษฐกิจทุนนิยมเกิดขึ้นในประเทศดังกล่าว โดยประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจสามารถขยายการทำการตลาด และลงทุนเพื่อขยายกิจการ โดยเฉพาะการเปลี่ยนระบบการปกครองของจีน และเวียดนาม ส่งผลให้ประเทศไทยต้องเผชิญหน้ากับการแข่งขันด้านต้นทุนอย่างหนักซึ่งประกอบด้วย ค่าแรงงาน ค่าขนส่ง และค่าวัตถุดิบ สำหรับสาธารณรัฐเกาหลีก็เช่นเดียวกันการเปลี่ยนแปลงระบบการปกครองของจีน และเวียดนามเปิดโอกาสให้ภาคธุรกิจเกาหลีสามารถขยายการค้าการลงทุนได้เช่นกัน

การแก้ไขปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจช่วงปี พ.ศ. 2547 ทำให้ประเทศไทย และสาธารณรัฐเกาหลี ต้องได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินกองทุนระหว่างประเทศตามข้อปฏิบัติและตามเงื่อนไข อันส่งผลให้ทั้งสองประเทศต้องเปิดตลาดให้กับต่างประเทศมากขึ้น และต้องจัดระเบียบใหม่ในการดูแลภาคธุรกิจที่เน้นประสิทธิภาพด้านการบริหารการเงิน ขณะเดียวกัน ทั้งประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีต้องทบทวนระบบเศรษฐกิจและปรับปรุงให้เกิดความมั่นคง บทเรียนที่ผ่านมาทำให้รัฐบาลสร้างนโยบายเศรษฐกิจที่เน้นความมั่นคงและความยั่งยืน ได้แก่ การส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคการผลิตโดยเน้นการพัฒนาเทคโนโลยี การส่งเสริมการบริหารระบบเศรษฐกิจที่เน้นคุณภาพ และ

ประสิทธิภาพ การพัฒนาอุตสาหกรรมหนักเพื่อสร้างรากฐานที่สนับสนุนภาคธุรกิจอื่นๆ และการส่งเสริมภาคการผลิตที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง นโยบายดังกล่าวจัดขึ้นเพื่อสร้างความสามารถทางการแข่งขันในภาคธุรกิจทุกสาขา และสร้างศักยภาพทางเศรษฐกิจในภูมิภาค โดยให้ความสำคัญกับการสร้างทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพเพื่อเข้าสู่ยุคการค้าเสรีซึ่งความรู้ นับเป็นทรัพย์สินทางธุรกิจที่สำคัญ

องค์กรความร่วมมือระดับโลก เช่น **WTO APEC ASEM** พร้อมทั้งกลุ่มประเทศ **ASEAN +3** ส่งอิทธิพลต่อนโยบายเศรษฐกิจแต่ละประเทศ ในยุคโลกาภิวัตน์ระบบเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมของแต่ละประเทศส่งผลกระทบต่อกัน จึงทำให้การดำเนินนโยบายด้านต่างๆ ที่ต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและต่างประเทศด้วย เพราะฉะนั้นการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจที่สร้างความมั่นคงและยั่งยืน อีกทั้งการพัฒนาศักยภาพเป็นสาระสำคัญเพื่อการดำรงอยู่ของชาติในสภาวะการแข่งขันทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศที่สูงขึ้นทุกขณะ

การพัฒนาเศรษฐกิจของไทยได้มีการปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจของโลกที่เปลี่ยนแปลง เพื่อสร้างระบบเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับความต้องการทางเศรษฐกิจโลก กล่าวคือสภาพเศรษฐกิจของไทยยังได้รับการส่งเสริมด้านการพัฒนาการผลิตสินค้าเกษตร โดยการเพิ่มคุณภาพ และมูลค่าเพื่อสร้างความได้เปรียบในการขยายตลาดสินค้าเกษตรในต่างประเทศ ขณะเดียวกัน ประเทศไทยเป็นแกนนำสำคัญในกลุ่มประเทศอาเซียน การพัฒนาประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่อยู่ในภูมิภาคอื่นๆ ได้แก่ จีน ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี อินเดีย นิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย จึงมีความจำเป็นต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศอาเซียนซึ่งส่งผลให้การค้าการลงทุนสามารถเข้าสู่ตลาดภาคอุตสาหกรรมในประเทศเหล่านี้ได้

การพัฒนาเศรษฐกิจของสาธารณรัฐเกาหลีก็เฉิวเช่นกัน ถึงแม้ว่าสาธารณรัฐเกาหลีจะประสบปัญหากับการขาดแคลนวัตถุดิบ ค่าแรงที่สูงขึ้น ขาดแคลนแรงงาน การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจตามสภาพเศรษฐกิจโลก ยังมีการขยายตัวด้านการผลิตและการส่งออก อันส่งผลให้การค้า และการลงทุนภายในและต่างประเทศเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง การฟื้นวิกฤตเศรษฐกิจเมื่อปี ค.ศ. 2547 โดยการรับสนับสนุนจากกองทุนระหว่างประเทศ (IMF) และการปฏิบัติตามเงื่อนไข ทำให้ภาคธุรกิจทุกสาขาสามารถดำเนินต่อไปได้ การบริหารเน้นประสิทธิภาพและคุณภาพ ขณะเดียวกันการผูกขาดของตลาดภายในต้องเปิดให้ภาคธุรกิจต่างประเทศเข้ามาในประเทศมากขึ้น อันส่งผลให้ภาคการผลิตในธุรกิจอื่นๆ ตื่นตัวในการบริหารแบบการเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันกับธุรกิจต่างชาติ ปัจจุบันภาคธุรกิจต้องแข่งขันกับประเทศอื่นๆ มากขึ้น ขณะเดียวกันบางบริษัทย้ายฐานการผลิตไปต่างประเทศเพื่อแก้ปัญหาในการลดต้นทุนการผลิต นอกจากนี้ อุตสาหกรรมหนัก

ต่างๆ เช่น การผลิตยานยนต์ การต่อเรือ การผลิตเหล็ก การผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า และ อิเล็กทรอนิกส์ ยังมีการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตให้เป็นที่ยอมรับด้านคุณภาพและเทคโนโลยีที่ใช้ ส่งผลให้ภาคการผลิตและการตลาดติดอันดับของโลก การแข่งขันภาคธุรกิจการให้บริการระหว่าง ประเทศของสาธารณรัฐเกาหลีทำให้เกิดการขยายพื้นที่ในการทำการตลาดกว้างขึ้น

การดำเนินการค้าระหว่างไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีเริ่มตั้งปี ค.ศ. 2504 โดยรัฐบาลทั้งสองมีความประสงค์ ที่จะขยายความสัมพันธ์ในสาขาต่างๆ เมื่อเข้าสู่ทศวรรษที่ 1970 และ 1980 ภาคธุรกิจระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีมีโอกาสร่วมมือกันในภาคเอกชน เนื่องจากประเทศใน ตะวันออกกลางมีโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ ได้แก่ การสร้างหมู่บ้าน การสร้างท่าเรือ การสร้าง ระบบสาธารณูปโภค การสร้างถนน การสร้างโรงงานผลิตไฟฟ้า เป็นต้น อันทำให้แรงงานไทยกับ แรงงานเกาหลีได้ทำงานร่วมกัน โดยเป็นลูกจ้างของบริษัทขนาดใหญ่ที่เข้าร่วม โครงการ ขณะเดียวกัน การขยายตัวภาคการผลิตของเกาหลีเริ่มเข้ามาในประเทศไทย เพื่อสร้างฐานการผลิตสินค้า อิเล็กทรอนิกส์ และการทำตลาด ต่อมาประเทศไทยมองสาธารณรัฐเกาหลีเป็นคู่ค้าสำคัญในภูมิภาค หลังจากปี ค.ศ. 1984 รัฐบาลเกาหลีประกาศให้ประชาชนทั่วไปมีอิสระในการเดินทางไปต่างประเทศ อันส่งผลให้ชาวเกาหลีเริ่มมีการเดินทางเข้ามาประเทศไทยมากขึ้น จำนวนนักท่องเที่ยว ชาวเกาหลีที่ เข้ามาในประเทศไทยเพิ่มขึ้นส่งผลให้ภาคธุรกิจการท่องเที่ยวพัฒนา และ ขยายตัวเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะ ภาคธุรกิจการท่องเที่ยวไทยได้รับประโยชน์จากชาวเกาหลีที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย อันทำให้ การค้าการลงทุนระหว่างประเทศขยายตัวมากขึ้นอีกด้วย

ยุคแรกของการค้าและการลงทุนระหว่างสองประเทศ สินค้าที่แลกเปลี่ยนนั้นอยู่ในวงจำกัด ตามความต้องการของภาคธุรกิจที่แคบ และไม่หลากหลาย ต่อมาเกาหลีมีการลงทุนขนาดใหญ่ เกิดขึ้นบางช่วง การลงทุนขนาดกลาง และขนาดย่อมก็ตามมาด้วย โดยมีฐานะเป็นผู้สนับสนุนผู้ผลิต ส่งผลให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจขยายออกไป ตั้งแต่ทศวรรษที่ 1980 ภาคธุรกิจการผลิตของ สาธารณรัฐเกาหลีได้สร้างโรงงานหลายแห่งในเขตนิคมอุตสาหกรรมบริเวณภาคกลาง และภาค ตะวันออก อันส่งผลให้ภาคธุรกิจไทยได้รับความร่วมมือกับภาคธุรกิจเกาหลีมากขึ้น ขณะเดียวกัน จำนวนคนงานเกาหลีที่เข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยก็มากขึ้นเช่นกัน ดังนั้น นอกจากการนำเข้า และการส่งออกสินค้าเริ่มมีการขยายตัวแล้ว ยังมีสินค้าผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรและประมงก็เพิ่มขึ้น ด้วย

ถึงแม้ทั้งไทยและเกาหลีได้ประสบปัญหาทางเศรษฐกิจจากประเทศเพื่อนบ้านที่มีความได้ เปรียบในการผลิตสินค้าจากบริษัทขนาดกลางและขนาดเล็กที่ค่าแรงต่ำ แต่อย่างไรก็ตาม ทั้งสอง ประเทศยังให้ความสำคัญกับบทบาทภาคธุรกิจด้านการผลิตสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ การส่งเสริม สินค้าภาคการเกษตร การพัฒนาภาคธุรกิจ และการท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ เช่น เชิงอนุรักษ์

ธรรมชาติ สุขภาพ โดยเฉพาะในเวที **ASEAN+3** ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเกาหลีที่มีความใกล้ชิดกันมากขึ้น โดยเน้นการสร้าง ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ และสังคม รวมทั้งการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

ตั้งแต่ช่วง ปี ค.ศ. 2000 ประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีหาแนวทางในการพัฒนาเศรษฐกิจที่แตกต่างไปจากเดิม ตามสภาพการติดต่อในสังคมโลกที่ไร้พรมแดน อันทำให้ทั้งสองประเทศต้องตามทันกระแสการพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ที่เกิดขึ้น ได้แก่ การส่งเสริมการลงทุนภาคธุรกิจที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง การส่งเสริมการลงทุนอุตสาหกรรมหลักที่เป็นรากฐานของภาคการผลิตทุกส่วน การส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีประหยัดพลังงาน พลังงานทดแทน การส่งเสริมความร่วมมือในโครงการขนาดใหญ่เพื่ออำนวยความสะดวกในการใช้สาธารณูปโภคในอนาคต และการส่งเสริมการพัฒนาภาคธุรกิจการให้บริการหลายสาขา เป็นต้น ในปี พ.ศ. 2551 ความร่วมมือทางการค้าและการลงทุนของประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีพัฒนามากถึง 10,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยเน้นภาคธุรกิจสำคัญ และขับเคลื่อนในการพัฒนาความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างทั้งสองประเทศ ประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีจะดำเนินการพัฒนาภาคธุรกิจทุกสาขาในอนาคตโดยเน้นการใช้ความรู้เป็นฐานต่อไป ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีประสิทธิภาพด้านการค้าการลงทุน อันทำให้ประเทศไทยจัดระบบเศรษฐกิจ และดำเนินกิจการภาคอุตสาหกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้รัฐบาลไทยยังมีแผนพัฒนาระบบเศรษฐกิจที่เหมาะสมกับยุคโลกาภิวัตน์ และความรู้เป็นทรัพย์สินทางเศรษฐกิจที่ช่วยสร้างนวัตกรรมใหม่ และสร้างมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์

ภายใต้แนวโน้มความร่วมมือทางเศรษฐกิจด้านการค้า และการลงทุนมีการขยายในภาคธุรกิจต่างๆ โดยเฉพาะภาคธุรกิจที่จะเป็นแรงขับเคลื่อนในการพัฒนาประเทศไปสู่อนาคต ด้วยเหตุนี้จึงควรคำนึงถึงปัจจัยสำคัญเพื่อรับมือกับปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ดังนี้

1. การผลิตบุคลากรที่มีความรู้และสามารถในภาคธุรกิจ ควรเริ่มจากการศึกษาและอบรมให้เชี่ยวชาญเพื่อนำไปใช้ได้จริง
2. การบริหารต้องเน้นการสร้างประสิทธิภาพในกระบวนการ ตั้งแต่ขั้นตอนผลิตจนถึงการจำหน่ายโดยการจัดบุคลากร เงินทุน ตลาด และการบริหารจัดการ ให้พร้อมอยู่เสมอ
3. การลงทุนต้องคำนึงถึงการพิจารณา การขยายกิจการและตลาดไปยังต่างประเทศ โดยการใช้การคาดการณ์ที่แม่นยำในการลงทุนในอนาคต
4. วัตถุดิบที่ใช้ต้องอาศัยเทคโนโลยีที่ช่วยสร้างประสิทธิภาพในการดำเนินกิจการเพื่อเพิ่มประโยชน์สูงสุดในการบริหาร พร้อมทั้งประหยัดส่วนนำเข้าในการผลิต

นอกจากนี้ ทั้งสองประเทศควรจะวิเคราะห์อุปสรรคและหาแนวทางการแก้ไขอุปสรรคการค้าการลงทุนระหว่างไทยกับเกาหลี ซึ่งได้แก่

1. ความไม่เพียงพอด้านบุคลากรที่มีความรู้และความชำนาญในการดำเนินงานร่วมกันอย่างสะดวกและขยายความสัมพันธ์ในอนาคต
2. การขาดความเชื่อมั่นในการบริหารภาครัฐและเอกชนด้านความซื่อสัตย์ในการทำกิจการร่วมกัน
3. หาช่องทางที่หลีกเลี่ยงการแข่งขันสูงในตลาดการลงทุน โดยคำนึงถึงศักยภาพ
4. การขาดแคลนวัตถุดิบซึ่งสามารถส่งผลเสียต่อการผลิตด้านการสร้างความเชื่อมั่นและความต้องการ
5. การขาดความมั่นคงในการวางแผนและดำเนินนโยบายที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและการเมือง

ถึงแม้ภาคธุรกิจเกาหลีจะมีกระแสการลงทุนที่หันไปสู่อุปประเทศจีนและเวียดนาม แต่ภาคธุรกิจเกาหลี รวมทั้งรัฐบาลเกาหลียังให้ความสำคัญการค้าการลงทุนกับประเทศไทย ดังนั้น การหาแนวทางเสริมสร้างการทำงานร่วมกันระหว่างภาคธุรกิจไทยกับเกาหลีจึงดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ภาครัฐช่วยหาแนวทางในการดำเนินธุรกิจร่วมกัน โดยการจัดตั้งสำนักงานที่ส่งเสริมการค้าการลงทุน การสร้างฐานข้อมูลและการสร้างความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นในอนาคต การดำเนินแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่แตกต่างระหว่างทั้งสองประเทศนั้นจะมีประโยชน์ในการนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนา

การตกลงการเจรจาการค้าเสรีระหว่างไทยและเกาหลีที่เกิดขึ้น เมื่อเดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 2009 ส่งผลให้มีความร่วมมือทั้งภาครัฐและเอกชน ด้านภาคธุรกิจ การศึกษา การรักษาสีงแวดล้อม วัฒนธรรม ประเทศไทยเป็นแกนนำในกลุ่มประเทศอาเซียน จึงช่วยส่งเสริมความร่วมมือของประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีให้มีดำเนินไปอย่างต่อเนื่องโดยเน้นการผลักดันการลงทุน และการค้าให้สูงถึง 150 ล้านดอลลาร์สหรัฐถึงปี ค.ศ. 2015 เพิ่มกองทุนเพื่อพัฒนากลุ่มประเทศอาเซียน 24 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เปิดการฝึกอบรมสำหรับคนงานในประเทศกลุ่มอาเซียนเพื่อพัฒนาอาชีพ ปีละ 7,000 คน การจัดกลุ่มคนเกาหลีที่เป็นอาสาสมัครส่งไปยังกลุ่มประเทศอาเซียน ประมาณ 10,000 คน จนถึง ปี ค.ศ. 2015 การสนับสนุนการสร้างกองทุน 5 ล้านดอลลาร์สหรัฐเพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและบุคคลที่เกี่ยวข้อง และการสนับสนุนทางวิชาการในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ภายใต้กระแสสังคมโลกที่มีความใกล้ชิดกันมากขึ้นทุกขณะ การติดต่อสื่อสาร และการสร้างโครงการร่วมกันจะเกิดขึ้น เพราะฉะนั้น การเตรียมกำลังคนที่มีคุณสมบัติที่ดีเป็นส่วนที่จำเป็นในภาคธุรกิจเพื่อทันกับความต้องการ การสร้างทรัพยากรมนุษย์จะช่วยสร้างโอกาสในการแลกเปลี่ยนทั้งความคิดเห็นและความรู้ของทั้งสองฝ่ายแล้ว ยังช่วยให้สร้างความสัมพันธ์อย่างมั่นคง และยั่งยืน พร้อมทั้งสร้างฐานเศรษฐกิจ ให้เข้มแข็ง

เนื่องจากสังคมยุคใหม่เป็นสังคมแห่งความรู้ การศึกษาถูกมองว่าเป็นเครื่องมือในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ ความรู้นั้นจะเป็นสิ่งที่เกิดจากการศึกษาและการวิจัย ความรู้นั้นมีความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ และการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสำคัญ อันทำให้เกิดมูลค่าเพิ่ม (ชัยอนันต์ สมุทวณิช, 2543) ดังนั้น นักวิชาการ (ลีปปนนท์ เกตุทัต, 2537) เสนอความคาดหวังต่อมหาวิทยาลัยไทยว่า เพื่อการบรรลุวิสัยของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยไทยต้องมีบทบาทในทั้งสามด้าน ได้แก่ การสร้างและถ่ายทอดความรู้พื้นฐาน การใช้ยุทธศาสตร์เพื่อดำเนินกิจกรรมตามการสร้างและถ่ายทอดความรู้พื้นฐาน การปฏิรูปการบริหารเพื่อบรรลุผลการสร้างและถ่ายทอดความรู้พื้นฐาน เพราะฉะนั้นการจัดระบบการศึกษาระดับอุดมศึกษาจึงสอดคล้องกับความต้องการในปัจจุบัน และสถานะการเปลี่ยนแปลงในอนาคตเป็นบทบาทสำคัญที่จะนำประเทศไปสู่ทางความเจริญก้าวหน้า

นักวิชาการชาวตะวันตก (Ingemar Fagerlind and Lawrence J. Saha, 1983) ได้อธิบายบทบาทการศึกษาว่า การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการพัฒนาเป็นประเด็นที่มีศึกษามาเป็นเวลาอันยาวนานตั้งแต่สมัยกรีกโรมัน โดยนักปรัชญาอาริสโตเติลมองการพัฒนาสังคมมนุษย์ว่า ประเทศเกิดจากการรวมตัวของชุมชนกลายเป็นชุมชนขนาดเล็ก ซึ่งการพัฒนาสมาชิกของสังคมสร้างโดยความรู้พื้นฐานของศาสตร์ต่างๆ วิทยาศาสตร์ และการสะสมกระบวนการต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมส่งผลให้มีการพัฒนาสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับเศรษฐกิจมีการเชื่อมโยงกันอย่างสลับซับซ้อนและอย่างละเอียด ทั้งนี้ด้านผลลัพธ์ที่จะเกิดต่อสังคมและบุคคลนั้น การจัดระบบการศึกษาจะผลกระทบต่อการส่งเสริมและการพัฒนาเศรษฐกิจ การจัดหลักสูตรที่เหมาะสมกับสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และเหมาะสมกับความสลับซับซ้อนของระบบเศรษฐกิจ บทบาทของระดับอุดมศึกษาค่อนข้างมีส่วนสำคัญเป็นอย่างมาก

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมมหาราชกุมารีได้บรรยายเกี่ยวกับการศึกษาในหัวข้อ **Education is the Golden Key** ในการประชุมที่จัดขึ้นใน **The American International Club** ของ **Geneva** และเสนอประเด็นค่านิยมการศึกษาของชาวเอเชียที่ว่า แม้แต่ความรู้ด้านเดียวแต่รู้เชิงลึกก็สามารถสร้างประโยชน์ให้กับชีวิตได้ ความหมายการศึกษาคือกระบวนการการถ่ายทอดความรู้ให้กับอนุชนรุ่นหลังซึ่งถ้ายังมีการเรียนรู้มากเท่าใด จะยิ่งได้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจเท่านั้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2548) นอกจากนี้พระองค์ทรงเสนอความเห็นที่ ความรู้นั้นสามารถสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจได้ในระยะยาว ดังนั้น ถ้ามีการจัดการศึกษาที่ดี ก็สามารถช่วยรักษาสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจได้ นอกจากนี้ นักวิชาการไทย (อุทัย คุลยเกษม, 2546) ให้ความหมายของบทบาทมหาวิทยาลัยกับ การพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจว่า มหาวิทยาลัยได้มีบทบาทสำคัญในฐานะศูนย์กลางของการพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาคของประเทศ กลายเป็นกลไกสำคัญในการกระจายรายได้และผลผลิต ในระบบเศรษฐกิจที่กำลังปรับตัวเข้าสู่ยุคของการแข่งขันภายใต้กฎกติกาของ

การค้าโลก ความรู้นั้นเป็นสำคัญที่สุด และเป็นเครื่องมือที่สามารถทำให้ประเทศหนึ่งสามารถอยู่รอดได้

เพราะเหตุนี้ ในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา วิชาทั่วไปจึงเหมาะกับระดับอุดมศึกษาซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มความรู้ที่จำเป็น และควรให้ความสำคัญกับความรู้ด้านภาษาด้วย วิชามนุษยศาสตร์ จึงเน้นการสร้างความรู้เกี่ยวกับแนวคิด แนวปฏิบัติ พฤติกรรมที่แสดงออกมาเป็นภาพลักษณ์ในการดำรงชีวิตของชาวเกาหลี เพื่อสร้างความเข้าใจต่อพื้นฐานของสังคมเกาหลีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะ สังคมศาสตร์จะช่วยให้ผู้เรียนศึกษากระบวนการการเปลี่ยนแปลงประวัติระบบการปกครอง และหลักการที่นำมาใช้ในการปกครองซึ่งส่งผลต่อแนวปฏิบัติทางสังคมของคนเกาหลี พร้อมทั้งศึกษาการปกครองระบบประชาธิปไตยของเกาหลีในปัจจุบัน นอกจากนี้ การจัดการศึกษาที่เปรียบเทียบระหว่างสาธารณรัฐเกาหลีกับสาธารณรัฐประชาชนประชาธิปไตยเกาหลีจะทำให้ผู้เรียนมีมุมมองกว้างขึ้นเกี่ยวกับเกาหลีด้านความเหมือนและความแตกต่าง ตั้งแต่การแบ่งแยกดินแดนเมื่อปี พ.ศ. 2488 นอกจากนี้การจัดการศึกษาเฉพาะและวิชาสำหรับอุตสาหกรรมจะมีประโยชน์กับผู้เรียนในด้านการสร้างฐานความรู้เฉพาะด้านที่จำเป็นต่อการทำงานร่วมกันระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลี

การจัดการศึกษาเกี่ยวกับสาธารณรัฐเกาหลีในสาขาวิชาต่างๆ ในระดับอุดมศึกษาทำให้ผู้เรียนสามารถนำทั้งความรู้พื้นฐาน และความรู้เฉพาะทางเกี่ยวกับเกาหลีไปใช้ในการสร้างความสัมพันธ์ในหลายสาขาอาชีพทางเศรษฐกิจระหว่างไทย-เกาหลี

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางความร่วมมือในการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีในอนาคต

1.1 ความร่วมมือในภาคอุตสาหกรรม การเกษตร การประมง การผลิต และ การให้บริการ จะมีแนวโน้มขยายตัวเพิ่มขึ้น เน้นการพัฒนาคุณภาพสินค้าด้วยความร่วมมือในการบริหารจัดการ นอกจากการใช้ระบบสากลเป็นพื้นฐาน ความเข้าใจระบบขนบธรรมเนียมประเพณีที่แตกต่างกันระหว่างสังคมไทยและเกาหลีเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างประสิทธิผลการดำเนินธุรกิจ

1.2 ถึงแม้ว่า การตกลงการเปิดการค้าเสรีระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีให้ความสำคัญกับทางเศรษฐกิจมากก็ตาม จะส่งผลให้มีการแลกเปลี่ยนในสาขาอาชีพต่างๆ มากยิ่งขึ้น ดังนั้น องค์กรที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทยและเกาหลีควรจะวางแผนเกี่ยวกับการเตรียมรับมือกับความสัมพันธ์ที่จะขยายออกไปในอนาคต เพื่อเพิ่มประโยชน์ในการการดำเนินงาน

1.3 การติดต่อสัมพันธ์ทางสังคมและวัฒนธรรมของทั้งสองประเทศเพิ่มขึ้น ส่งผลให้เกิดการสร้างความเข้าใจในวิถีการดำรงชีวิตพื้นฐาน แนวคิดของประชาชนทั้งสองประเทศ การแนะนำและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมต่างๆ ที่มีเอกลักษณ์เป็นสาระสำคัญขั้นพื้นฐานในการสร้างความร่วมมือต่อกัน

1.4 ขอบเขตความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐเกาหลีขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง รูปแบบการดำเนินธุรกิจมีความหลากหลาย และสลับซับซ้อนกว่าเดิม ดังนั้นวิถีการสร้างกำลังคนที่เกิดจากต้องการของภาคอุตสาหกรรมต่าง ๆ นั้น หลายฝ่ายจำเป็นต้องร่วมมือกันสร้างกำลังคนทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนโดยมีระบบที่ชัดเจนและเป็นขั้นตอนเพื่อสร้างความรู้และความสามารถให้กับผู้เรียน

1.5 การแนะนำรายชื้อวิชาที่สอดคล้องกับความร่วมมือ ในการพัฒนาเศรษฐกิจจะเป็นแม่แบบที่นำไปใช้ในการสร้างเนื้อหาที่เหมาะสม และการหาวิธีการเรียนการสอนที่มีประโยชน์ต่อผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา เพื่อสร้างความรู้พื้นฐานและความรู้เฉพาะทางในการศึกษาและการทำงานร่วมกันในอนาคต

2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิเคราะห์สภาพเศรษฐกิจที่ได้รับผลกระทบจากระบบการค้าเสรี เพื่อหาแนวทางการจัดการศึกษาที่เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในระบบสังคม และเศรษฐกิจ

2.2 เนื่องจากการท่องเที่ยวของประเทศไทยได้รับความนิยมจากชาวเกาหลีมาก ควรมีการศึกษาพฤติกรรม และความต้องการของชาวเกาหลี พร้อมทั้งการหาแนวทางการพัฒนาระบบการให้บริการที่เหมาะสมกับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวเกาหลี

2.3 ความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและสังคมทำให้ผู้เรียนเกิดความต้องการในการได้รับการศึกษาระดับอุดมศึกษามากขึ้น ภายใต้สภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงจากเดิมมากยิ่งขึ้น ควรจะศึกษาการจัดการศึกษาที่เหมาะสมตามความต้องการในอนาคต เพื่อรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศรวมทั้งความเป็นอยู่ของชีวิตประชาชนให้ดีขึ้นในทุกระดับ